

УДК 351.745.5:351.75

Крищенко А. Є. – здобувач наукової лабораторії з проблем забезпечення публічної безпеки і порядку Національної академії внутрішніх справ, м. Київ

ПОВНОВАЖЕННЯ КЕРІВНИКА ТЕРИТОРІАЛЬНОГО ОРГАНУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ

Досліджено ключові поняття, пов'язані із забезпеченням і підтриманням публічної безпеки та порядку. Проаналізовано нормативно-правові акти, що регламентують зазначену діяльність. Визначено повноваження керівника територіального органу Національної поліції у сфері забезпечення публічної безпеки й порядку.

Ключові слова: Національна поліція, керівник територіального органу Національної поліції, публічна безпека та порядок, забезпечення охорони прав і свобод людини, територія обслуговування.

Важливою складовою діяльності Національної поліції є гарантування та підтримання публічної безпеки й порядку. В умовах фінансової кризи, загального погіршення кримінальної ситуації та відкритого озброєного конфлікту це питання в нашій державі посідає одне з чільних місць і потребує відповідного оперативного реагування. Національна поліція України є центральним органом виконавчої влади, який провадить державну політику у сфері підтримання публічної безпеки та порядку [1].

В умовах кардинальних перетворень, що відбуваються в нашій країні, перед Національною поліцією постає завдання щодо зміни пріоритетів у напрямі демократизації взаємовідносин із населенням, беззаперечного дотримання прав людини, надання допомоги громадськості як з правових, так і соціальних питань. Зазначене безпосередньо стосується керівників територіальних підрозділів поліції.

У виконанні завдань і функцій, що покладені на правоохоронні органи, значну роль відіграють керівники територіальних органів поліції, адже вони наближені до проблем громадськості та безпосередньо (через своїх підлеглих), можуть сприяти їх розв'язанню.

До прийняття Закону України «Про Національну поліцію» у законодавстві термін «публічна безпека і порядок» не вживали, а тому його можна вважати новим.

Дослідженню питання публічної безпеки й порядку присвячено чимало праць видатних науковців, серед яких: В. Б. Авер'янов, О. В. Батраченко, О. М. Бандурка, В. К. Гіжевський, І. П. Голосніченко, Є. В. Додін, І. В. Зозуля, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, О. І. Остапенко, Д. С. Припутень, В. Г. Фатхутдінов та ін.

У контексті актуальності зазначеного питання І. В. Зозуля та О. І. Довгань вважають, що новостворена Національна поліція, відповідно до запровадження нових термінів, не призначена для забезпечення конституційно визначених «громадського порядку» та «громадської безпеки» [2, с. 90].

Так, В. Г. Фатхутдінов зазначає, що можна констатувати «нелегітимність діяльності поліції у сфері громадської безпеки, а отже, це формує правові підстави для визнання нелегітимності функціонування зазначеного органу загалом» [3].

Публічний порядок учені визначають як урегульовану правовими та іншими соціальними нормами систему суспільних відносин, що забезпечує захист прав і свобод громадян, їх життя і здоров'я, повагу честі та людської гідності, дотримання норм суспільної моралі тощо. Сферу публічного порядку переважно становлять відносини, що виникають і розвиваються в громадських або публічних місцях, до яких передусім належать місця спільного проживання, праці, відпочинку, а також спілкування людей задля задоволення життєвих потреб.

Публічний порядок передбачає всебічне правове і соціальне забезпечення громадського спокою, нормальних умов праці, відпочинку та побуту людей, зокрема урегульованість цих відносин охоронними правовими нормами (передусім адміністративного та кримінального права); забезпеченість охорони публічного порядку ефективною діяльністю правоохоронних органів і громадських формувань; наявність юридичної та моральної відповідальності за його порушення.

У Законі України «Про Національну поліцію» публічна безпека і публічний порядок використано в таких нормах [4]:

– у ч. 1 ст. 1 закріплено, що Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки та порядку;

– забезпечення публічної безпеки та порядку є головним завданням Національної поліції, що передбачено ч. 1 ст. 2 вказаного Закону;

– відповідно до ч. 1 ст. 23, поліція вживає заходів щодо забезпечення публічної безпеки та порядку на вулицях, площах, у парках, скверах, на стадіонах, вокзалах, в аеропортах, морських та річкових портах, інших публічних місцях;

– поліція має постійно інформувати органи державної влади й органи місцевого самоврядування, а також громадськість про забезпечення публічної безпеки та порядку, що закріплено в ч. 2 ст. 9 Закону;

– Міністр внутрішніх справ України забезпечує формування державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку та контролює її реалізацію поліцією (ч. 1 ст. 16 Закону);

– керівник поліції вносить Міністру внутрішніх справ України пропозиції щодо формування державної політики у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку (ч. 1 ст. 22 Закону);

– під час примусового виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) поліція вживає необхідних заходів щодо забезпечення публічної безпеки і порядку (ч. 1 ст. 22 Закону).

Згідно з вищевикладеним, можна дійти висновку, що публічна безпека і порядок є важливою сферою суспільного життя, яка потребує певного забезпечення та підтримки з боку Національної поліції. Національна поліція України (як уже було зазначено) є центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері підтримання публічної безпеки та порядку (ст. 1 Закону). Формування державної політики в зазначеній сфері забезпечує Міністр внутрішніх справ України, спираючись, зокрема, на пропозиції керівника поліції та контролюючи її реалізацію поліцією.

Також необхідно приділити увагу питанню забезпечення та підтримання публічної безпеки і порядку в контексті визначення завдань і функцій головного суб'єкта, до компетенції якого вона належить (Національної поліції України).

Саме органи Національної поліції є суб'єктом досліджуваної діяльності щодо забезпечення публічної безпеки та порядку. З огляду на це, доречно розглянути адміністративно-правове забезпечення їх статусу, зокрема статусу керівника територіального органу Національної поліції, адже саме норми адміністративного права опосередковують більшість управлінських відносин, визначаючи відповідний адміністративно-правовий статус їхніх учасників. Для правовідносин у сфері державного управління характерною є наявність зв'язків між державою та громадянином, що базуються на законодавчому закріпленні прав, свобод і обов'язків громадян, а також прав та обов'язків представників державних органів [5, с. 79].

Керівником територіального органу Національної поліції є призначена начальником територіального органу Національної поліції посадова особа, яка в межах своїх повноважень має забезпечувати належне функціонування ввіреного їй територіального органу. Керівник територіального органу поліції – це особа, яка очолює територіальний орган поліції та наділена повноваженнями приймати рішення щодо розпорядження виділеними йому матеріальними, фінансовими, трудовими ресурсами.

Головне управління Національної поліції України у місті Києві – це територіальний орган Національної поліції. Його очолює керівник поліції, якого має право призначати та звільняти з посади Голова Національної поліції за погодженням із Міністром внутрішніх справ України. Особливістю його правового статусу є те, що керівника територіального органу поліції вважають головним представником Національної поліції на відповідній території або лінії обслуговування.

Ознакою влади постає можливість суб'єкта нав'язувати іншим учасникам суспільних відносин власну волю для досягнення заздалегідь поставлених цілей. Характерною рисою служби в органах поліції є наділення її службовців державно-владними повноваженнями. Тому цілком логічно, що керівник територіального органу Національної поліції як владний суб'єкт також має певні права та обов'язки.

Керівник територіального органу Національної поліції є посадовою особою, яка здобуває свій статус від моменту нормативного закріплення призначення на посаду, тобто юридичного встановлення можливості реалізації посадових прав та

обов'язків, а також ужиття до нього заходів відповідальності. Утрачає правовий статус ця особа з моменту закінчення державно-службових відносин, тобто припинення державної служби в правоохоронному органі (наприклад, після звільнення, виходу на пенсію тощо) [6, с. 93].

Повноваження керівника територіального органу Національної поліції можна умовно розподілити на такі групи:

1) *загальні повноваження*, властиві керівникові як працівнику поліції. Вони передбачені ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію». Стосовно забезпечення публічної безпеки і порядку в п. 10 ч. 1 ст. 23 зазначеного Закону вказано, що поліцейський вживає заходів для забезпечення публічної безпеки і порядку на вулицях, площах, у парках, скверах, на стадіонах, вокзалах, в аеропортах, морських та річкових портах, інших публічних місцях, а самі заходи передбачено в ст. 30.

З метою запобігання загрозам публічній безпеці та порядку або припинення їх порушення поліцейський має право застосовувати в межах своєї компетенції превентивні заходи та заходи примусу. До цих заходів, відповідно до ст. 31 Закону України «Про Національну поліцію», належать: перевірка документів особи; опитування особи; поверхнева перевірка й огляд; зупинення транспортного засобу; вимога залишити певне місце й обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння особи; застосування технічних приладів і технічних засобів, які застосовують для фото-, відеофіксації; перевірка дотримання обмежень, установлених законом стосовно осіб, які перебувають під адміністративним наглядом або інших категорій осіб; поліцейське піклування.

Згідно зі ст. 42 згаданого Закону, до заходів примусу зараховують фізичний вплив (силу), застосування спеціальних засобів, застосування вогнепальної зброї.

Таким чином, законодавством чітко передбачено повноваження щодо гарантування публічної безпеки та порядку поліцейського, однак не передбачено таких повноважень щодо керівника територіального органу, відповідального за забезпечення публічної безпеки та порядку;

2) *спеціальні повноваження*, якими наділена особа як керівник. У структурі повноважень керівника важливими також

постають спеціальні повноваження, притаманні лише цій посаді та спрямовані на реалізацію завдань територіального органу Національної поліції України. Визначальне місце в структурі правового статусу керівника територіального органу Національної поліції посідають повноваження саме посадової особи, яка виконує адміністративно-розпорядчі та організаційно-господарські функції. Повноваження керівника територіального органу в законодавстві окремо не визначені, на відміну від повноважень керівника поліції, що передбачені в ст. 22 цього нормативного акта.

У деяких відомчих наказах, зокрема наказі МВС України «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку» від 10 серпня 2016 року № 773, закріплено повноваження начальників відповідних органів поліції у межах території юрисдикції погоджувати план залучення сил і засобів військової частини до служби з охорони громадського порядку.

З метою забезпечення публічної (громадської) безпеки та порядку під час проведення масових заходів, а також під час заходів у публічних (громадських) місцях за участі осіб, щодо яких здійснюють державну охорону, проведення спільних заходів задля стабілізації оперативної обстановки в разі її загострення в межах території однієї чи декількох адміністративно-територіальних одиниць начальники головних управлінь Національної поліції в областях і м. Київ можуть подати письмовий запит на ім'я начальника територіального управління Національної гвардії України про виділення сил і засобів у межах області, де дислокується військова частина Національної гвардії України [7, с. 37].

Керівники головних управлінь Національної поліції в областях і м. Київ у разі раптового загострення оперативної обстановки з метою своєчасного реагування на загрозу публічній (громадській) безпеці та порядку або припинення їх порушення мають звернутись до начальника територіального управління Національної гвардії України в межах його зони відповідальності (оперативного реагування) з усним запитом про залучення її сил і засобів військових частин. Запит якнайшвидше, але не пізніше 24 год від початку несення служби, письмово оформляють і

надсилають в установленому порядку до територіального управління Національної гвардії України.

У разі загострення оперативної обстановки під час виконання завдань з метою її стабілізації особовий склад військових частин (підрозділів) Національної гвардії України перебуває в оперативному підпорядкуванні керівника органу поліції або особи, яка виконує його обов'язки. З урахуванням оперативної обстановки район виконання завдань (маршрут патрулювання, пост, квадрат) визначає керівник (заступник керівника) органу поліції за погодженням з командиром (заступником командира) військової частини Національної гвардії України.

На думку О. В. Петришина, специфіка діяльності та правового статусу вказаної категорії службовців полягає в «здійсненні внутрішньоорганізаційного (на засадах прямого підпорядкування) управління відповідним колективом» [8, с. 32]. Окрім повноважень, передбачених посадою, зазначена категорія службовців має право представляти інтереси своєї організації у відносинах з іншими суб'єктами, тобто виконує роль спеціального суб'єкта управлінського процесу, що відображено в її правовому статусі.

Керівник територіального органу Національної поліції України під час визначення його статусу для набуття відповідних повноважень, зокрема у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку має дотримуватись сам і вимагати від підлеглих їх дотримання.

Проведення масових заходів та їх організація зумовлюють вимоги до керівника територіального органу Національної поліції як до суб'єкта управління. За відсутності змоги безпосередньо керувати масовими заходами чи організувати їх, підготовленість поліції до забезпечення порядку може бути вкрай низькою. Законодавча база України не дає змоги адміністративно визначати головні складові організації та проведення масових заходів (час початку, місце проведення, кількість учасників, тривалість тощо). Інакше кажучи, масові заходи можуть проводити в будь-якому місці та в будь-який час.

Таким чином, вивчення здатності забезпечення підтримання законності та правопорядку в будь-якому місці й у будь-який час є першочерговим завданням діяльності Національної поліції. Ця здатність передбачає не лише залучення наявних сил і засобів щодо силового підтримання правопорядку, а й готовність особового

складу виконувати весь комплекс завдань щодо забезпечення масових заходів. Це можуть бути дії в критичних ситуаціях, відвернення можливих катастроф, урегулювання відносин, застосування сили без перевищення власних повноважень, використання спеціальної техніки та засобів тощо [9].

З метою належної організації підтримання публічної безпеки та порядку важливим постає визначення: характеру заходу, який відбувається; складу учасників масового заходу; динаміки та різкої зміни подій; швидкої зміни оперативної обстановки; впливу фактора натовпу; особливостей місця проведення масового заходу (розташування об'єктів, конфігурація вулиць тощо); особливостей організації руху транспорту в місцях проведення масового заходу та поблизу; особливостей функціонування підприємств та установ під час проведення масового заходу та інших факторів тощо.

Зокрема, М. В. Возник з-поміж особливостей управління організаційно-функціональною системою забезпечення масових заходів виокремлює: необхідність прийняття радикальних рішень в умовах обмеженого часу як під час підготовки, так і в процесі проведення масових заходів; нестачу сил і засобів, потрібних для виконання низки завдань, пов'язаних зі стримуванням учасників масового заходу (силового регулювання поведінки натовпу) та вирішенням інших завдань у ситуаціях слабо контрольованої поведінки людей; практичну обмеженість законом і правову невизначеність (законодавчу неврегульованість питань щодо забезпечення масових заходів) [10, с. 53].

У разі отримання інформації про проведення масового заходу чи акції рекомендованою є така послідовність дій керівництва територіального органу поліції: терміново поінформувати керівництво центрального органу управління поліцією; забезпечити вивчення повідомлень організаторів про місце, час і масштаб (чисельність) масового заходу, причини та мету його проведення; прогнозування (моделювання) обстановки у взаємодії з представниками місцевих органів влади, самоврядування та інших правоохоронних органів; проведення зустрічей з організаторами заходів, представниками ініціативних груп громадян з метою уникнення можливих правопорушень; за результатами таких зустрічей, у межах компетенції, надавання необхідної допомоги органам влади

щодо розв'язання проблем, порушених учасниками масових заходів чи акцій протесту.

Вважаємо за необхідне запровадити систематичне вивчення та аналізування ситуації на території обслуговування щодо залучення оперативних працівників, дільничних офіцерів поліції, працівників патрульної поліції, інших служб, які безпосередньо взаємодіють із населенням, для виявлення намірів громадян проводити акцій протесту, а також встановлення причин і можливих способів їх вирішення.

Для ефективного впливу на рівень публічної безпеки і порядку з боку керівника територіального органу Національної поліції на підвідомчій території мають бути дотримані такі умови:

– керівник територіального органу Національної поліції має володіти певними повноваженнями та діловими якостями, які б давали йому змогу впливати на рівень публічної безпеки і порядку;

– вирішення питань, пов'язаних із взаємодією з органами влади та іншими адміністративними структурами, громадськими організаціями задля досягнення вищезазначеної мети, тощо. Окрім цього, у керівника мають бути наявні ресурси для впливу на конкретну ситуацію стосовно публічної безпеки та порядку. Ресурсами у цьому контексті потрібно вважати наявні у територіальному органі власні сили та засоби, які керівник може задіяти;

– сили та засоби, які керівник може залучити з інших територіальних підрозділів;

– можливості, які керівник може отримати в результаті взаємодії з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськістю з питань забезпечення публічної безпеки й порядку.

Отже, можна стверджувати, що необхідно постійно проводити конкретну роз'яснювальну, просвітницьку і навіть пропагандистсько-правову роботу, стимулюючи та підтримуючи, з одного боку, процес усвідомлення громадянами відповідних проблем забезпечення публічного порядку, власної безпеки і можливих способів їх розв'язання, а з іншого – процес ініціативної самоорганізації населення в межах чинного законодавства України для активного протистояння спільно з працівниками поліції протиправним посяганням у будь-яких проявах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про затвердження Положення про Національну поліцію [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовт. 2015 р. № 877. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF/paran9#n9>. – Назва з екрана.
2. Зозуля І. В. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? [Електронний ресурс] / І. В. Зозуля, О. І. Довгань // Форум права. – 2015. – № 5. – С. 85–92. – Режим доступу: file:///C:/Users/admin/Downloads/FP_index.htm_2015_5_16.pdf. – Назва з екрана.
3. Фатхутдінов В. Г. Частотність операціоналізації та контекстуальність використання терміна «публічна безпека» в Законі України «Про Національну поліцію України» [Електронний ресурс] / В. Г. Фатхутдінов. – Режим доступу: <http://goal-int.org/chastotnist-operacionalizacii-takontekstualnist-vikoristannya-terminu-publiczna-bezpekav-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyu-ukraini>. – Назва з екрана.
4. Про Національну поліцію [Електронний ресурс] : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>. – Назва з екрана.
5. Шапіро В. Адміністративно-правовий статус громадянина України як суб'єкта інформаційних правовідносин [Електронний ресурс] / В. Шапіро // Публічне право – 2012. – № 4 (8). – С. 77–83. – Режим доступу: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/36623/3/Administrative_legal_status_of_citizen_Shapiro.pdf. – Назва з екрана.
6. Яценко С. Л. Адміністративно-правові засади діяльності керівника в органах внутрішніх справ України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Яценко Семен Леонтійович. – Київ, 2009. – 224 с.
7. Костюк В. Л. Адміністративна діяльність керівника територіального органу Національної поліції щодо забезпечення публічної безпеки і порядку : метод. рек. / В. Л. Костюк, А. Є. Крищенко, Д. В. Куценко. – Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2017. – 48 с.
8. Петришин А. В. Статус должностного лица: природа, структура, специализация : учеб. пособие / А. В. Петришин. – Киев : УМК ВО при Минвузе УССР, 1990. – 76 с.
9. Проневич О. С. Функції поліції (міліції): нормативно-доктринальна інтерпретація [Електронний ресурс] / О. С. Проневич. – Режим доступу: <http://radnuk.info/statii/565-pranoohor/14779-2011-01-19-02-35-05.html>. – Назва з екрана.
10. Возник М. В. Організаційно-правові засади управління органами внутрішніх справ при забезпеченні масових заходів : дис. ... канд. юрид. наук : 21.07.05 / Возник Михайло Володимирович. – Київ, 2010. – 188 с.

REFERENCES

1. Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy pro zatverdzhennia Polozhennia pro Natsionalnu politsiuu: vid 28 zhovt. 2015 r. No. 877 [Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine on Approval of the Provision on the National Police from October 28, 2015, No. 877]. (n.d.). zakon3.rada.gov.ua. Retrieved from <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF/paran9#n9> [in Ukrainian].

2. Zozulia, I.V., & Dovhan, O.I. (2015). Zakon Ukrainy pro Natsionalnu politsiyu: publicna chy hromadska bezpeka? [The Law of Ukraine on National Police: public or public security?]. *Forum prava, The forum is right*, 5, 85-92. Retrieved from file:///C:/Users/admin/Downloads/FP_index.htm_2015_5_16.pdf [in Ukrainian].

3. Fatkhutdinov, V.H. *Chastotnist operatsionalizatsii ta kontekstualnist' vykorystannia termina publicna bezpeka v Zakoni Ukrainy pro Natsionalnu politsiyu Ukrainy [Frequency of operationalization and contextual use of the term public security in the Law of Ukraine on the National Police of Ukraine]*. Retrieved from <http://goal-int.org/chastotnist-operacionalizatsii-takontekstualnist-vikoristannya-terminu-publicna-bezpekav-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyu-ukraini> [in Ukrainian].

4. Zakon Ukrainy pro Natsionalnu politsiyu: vid 2 lyp. 2015 r. No. 580-VIII [Law of Ukraine on National Police from July 2, 2015, No. 580-VIII]. (n.d.). *zakon2.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19/> [in Ukrainian].

5. Shapiro, V. (2012). Administratyvno-pravovyi status hromadianyna Ukrainy yak subiekta informatsiinykh pravovidnosyn [Administrative and legal status of a citizen of Ukraine as a subject of information legal relations]. *Publichne pravo, Public law*, 4(8), 77-83. Retrieved from https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/36623/3/Administrative_legal_status_of_citizen_Shapiro.pdf [in Ukrainian].

6. Yatsenko, S.L. (2009). Administratyvno-pravovi zasady diialnosti kerivnyka v orhanakh vnutrishnikh sprav Ukrainy [The administrative and legal basis of the activity of the head in the internal affairs bodies of Ukraine]. *Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

7. Kostyuk, V.L., Kryshchenko, A.Ye., & Kutsenko, D.V. (2017). *Administratyvna diialnist kerivnyka terytorialnoho orhanu Natsionalnoi politsii shchodo zabezpechennia publichnoi bezpeky i poriadku [Administrative activity of the head of the territorial office of the National Police on the maintenance of public safety and order]*. Kyiv: Nats. akad. vnutr. sprav [in Ukrainian].

8. Petyrshyn, A.V. (1990). *Status doljnostnogo lica: priroda, struktura, spetsializatsiia [Status of official: nature, structure, specialization]*. Kiev: UMK VO pri Minvuze USSR [in Russian].

9. Pronevych, O.S. *Funksii politsii (militsii) [Police Functions (Police)]*. Retrieved from <http://radnuk.info/statii/565-pranoohor/14779-2011-01-19-02-35-05.html> [in Ukrainian].

10. Voznyk, M.V. (2010). Orhanizatsiino-pravovi zasady upravlinnia orhanamy vnutrishnikh sprav pry zabezpechenni masovykh zakhodiv [Organizational and legal principles of governing bodies of internal affairs in the provision of mass events]. *Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редколегії 29.11.2017

Kryshchenko A. – *Researcher of the Science Laboratory on the Problems of Public Security and Order of the National Academy of Internal Affairs, Kyiv, Ukraine*

**Authority of the Chairman of the Territorial
Body of National Policy for Security
of Public Security and Order**

The basic concepts connected with maintenance and maintenance of public safety and order are investigated. The normative-legal acts regulating activity, concerning maintenance and maintenance of public safety and order are analyzed.

The analysis of scientific researches of leading and foreign scientists, dealing with the issues of ensuring public safety and order, was carried out.

The author interprets the interpretation of various authors, who publicly understand the system of social relations regulated by legal and other social norms, which protects the rights and freedoms of citizens, their life and health, respect for honor and human dignity, and adhere to the norms of social morality. Public order provides: comprehensive legal and social security of public rest, normal conditions for work, rest and everyday life of people, in particular the settlement of these relations by guarded legal norms, first of all, the norms of administrative and criminal law; ensuring the protection of public order by effective law enforcement and public formations; the presence of legal, as well as moral responsibility for violations of public order.

The work defined the powers of the head of the territorial office of the National Police in the field of public security and order.

The head of the territorial office of the National Police should be understood as the official appointed by the head of the territorial office of the National Police, who, in accordance with his authority, must ensure the proper functioning of the territorial authority entrusted to him. The head of a territorial police body is the person who heads the territorial police body and is empowered to make decisions on the disposal of material, financial, labor resources allocated to him.

On the basis of the research carried out, one can conclude that public security and order are enshrined as an important sphere of public life, which needs some support and support from the National Police.

The National Police is a central executive body that implements public policy in the field of maintaining public security and order. The head of the territorial police body is an important active figure in the activities of the National Police in ensuring public security and order. The peculiarity of his legal status is that the head of the territorial police body is considered to be the main representative of the National Police in the respective territory or line of service.

Keywords: National Police, head of the territorial office of the National Police, public security and order, protection of human rights and freedoms, territory of service.